

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zastoupené Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 15. 5. 2003, č. j. OAM-10734/VL-19-P18-2001, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 11 Az 176/2003-26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 5. 2003 neudělil žalovaný žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; současně vyslovil, že na žalobkyni se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně obecně namítla porušení četných ustanovení správního řádu – konkrétně ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3, jejichž obsah též citovala. Brojila též proti nesprávnému právnímu posouzení

věci; k tomu podrobně vyložila svůj skutkový příběh a zdůraznila, že byla šikanována ze strany městské správy prostřednictvím nejrůznějších byrokratických úkonů. Ve svém návrhu na zahájení řízení sice neuvedla všechny potřebné okolnosti, to však jen proto, že ji správní orgán nabádal k co nejstručnějším sdělením. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 30. 9. 2004. V řízení před správním orgánem neshledal žádné vady a přisvědčil žalovanému i v právním posouzení věci: u žalobkyně totiž nebyl prokázán žádný z důvodů pro udělení azylu podle zákona o azylu. Naopak bylo zjištěno – a soud se k tomuto hodnocení přiklonil – že žalobkyně opustila svou vlast v důsledku povšechné nespokojenosti s poměry a požádala o udělení azylu především ve snaze legalizovat svůj pobyt v České republice, na jejímž území se zdržovala již od roku 1998.

V kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu namítla žalobkyně (stěžovatelka) nesprávné posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“]. Uvedla k tomu, že dosud rozhodující orgány pochybily ve svých závěrech o tom, že stěžovatelka nespĺňuje důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; stěžovatelka je s ohledem na skutečnosti prokázané ve správním řízení opačného názoru. Co se skutkového podkladu tohoto tvrzení týče, odkázala stěžovatelka na správní spis. Dále stěžovatelka tvrdila, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]: soud se totiž nezabýval všemi žalobními body obsaženými v žalobě, konkrétně opomenul některé procesní námitky. Vadami trpí i rozhodnutí žalovaného [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]: není totiž podepsáno oprávněnou osobou, jak žádá ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu, a nespĺňuje tedy náležitosti správního rozhodnutí. Rozhodnutí dále nebylo vyhotoveno v Praze, jak je v něm uvedeno, nýbrž v pobytovém středisku, následně bylo předáno stěžovatelce a teprve poté zasláno do Prahy, kde je podepsala osoba oprávněná. U žalovaného je tento postup běžný: rozhodnutí tak bývají předávána účastníkům v době, kdy správní orgán dosud řádně neprojevil svou vůli. Tak se stalo i v tomto případě a stěžovatelka se nemohla seznámit s obsahem rozhodnutí, které bylo vydáno zcela bez jejího vědomí. Rozhodnutí žalovaného tak trpí závažnými vadami, resp. je nicotné.

Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Závěrem stěžovatelka požádala o to, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na zamítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není důvodná; v některých bodech pak není přípustná.

Značnou část kasační stížnosti tvoří argumentace dokládající vady nebo dokonce nicotnost rozhodnutí žalovaného pramenící z toho, že na rozhodnutí chybí podpis oprávněné osoby, resp. že rozhodnutí bylo řádně podepsáno (tedy: vzniklo) až poté, co bylo jeho vyhotovení předáno žalobkyni. Tento důvod však v žalobě uplatněn nebyl a poprvé se objevil až v kasační stížnosti; to jej činí nepřipustným (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Soud se nemohl z téhož důvodu věcně zabývat ani námitkou, podle níž soud nesprávně posoudil právní otázku spočívající v tom, zda stěžovatelka splňuje důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Vedle toho, že se stěžovatelka v této námitce omezila na holé tvrzení, z něhož neplyne ani to, jaké rysy jejího skutkového příběhu ji k takovému

přesvědčení vedou (odkaz na správní spis totiž nepostačuje), ani to, který z množství důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu má stěžovatelka ve svém případě za naplněn, brání věcnému přezkoumání především skutečnost, že stěžovatelka nenapadla nesprávné právní posouzení věci v žalobě: tam zpochybnila jen postup žalovaného ve správním řízení, zejména způsob a rozsah zjišťování skutečného stavu věci. I tato námitka je tedy nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

K věcnému přezkoumání tak zbývá tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu, který se podle stěžovatelky nezabýval všemi procesními námitkami vznesenými v žalobě, ač k tomu byl povinen. V tom se však stěžovatelka mylí. Městský soud v Praze neopomněl přezkoumat rozhodnutí z pohledu všech vznesených námitek, a to i přesto, že první část žaloby byla formulována krajně obecným způsobem, který soudu nijak nenaznačil, jakých konkrétních pochybení se správní orgán podle stěžovatelčina názoru dopustil. Navzdory tomu se soud s pomocí správního spisu důkladně věnoval postupu žalovaného v řízení o stěžovatelčině věci. Dospěl přitom k závěru, že žalovaný si opatřil dostatek objektivních informací o situaci na Ukrajině (zprávy a informace ministerstev zahraničních věcí USA a ČR, ministerstva vnitra Velké Británie a České tiskové kanceláře) i subjektivních informací od stěžovatelky získaných jednak ze žádosti o udělení azylu, jednak formou pohovoru. Městský soud po přezkoumání průběhu řízení shledal, že pohovor byl veden korektně a stěžovatelka byla též vyzvána k vlastnímu vyjádření; této možnosti však nevyužila. Co se pak týče samotného rozhodnutí ve stěžovatelčině věci, žalovaný v jeho odůvodnění využil vlastních formulací stěžovatelky, a v tomto směru mu tedy nelze nic vytknout. Soud dále zdůraznil, že odůvodnění rozhodnutí je nutno posuzovat jako celek, nikoli vytrhávat z kontextu jeho jednotlivé části, a jako celek odůvodnění ob stojí: je založeno na podkladech soustředěných ve správním spisu a závěry žalovaného z těchto podkladů logicky vyplývají. Jak je vidno, Městský soud v Praze se zabýval všemi podstatnými aspekty správního řízení a v něm vydaného rozhodnutí, jak to jen v mezích obecně formulovaných žalobních bodů bylo možné, a své přezkumné povinnosti tak plně dostal.

Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu